

FOLK OG LAND

NR. 14 — 8. ARGANG

LØRDAG 18. APRIL 1959

LØSSALG 65 ØRE

Jørgen Sivertsen
Spongdal 100

Hvem var og er Sir Oswald Mosley?

Interessante opplysninger i Helmut Sündermanns bok «Alter Feind — was nun?»

Telegrammer fra London forteller at Sir Oswald Mosley vil stille seg som kandidat ved kommende underhusvalg for sitt nystiftede parti «Union Movement». I den forbindelse vil kanskje nedenstående leses med interesse.

«Den idag (1956) nesten sekstiårige Sir Oswald Mosley er en bemerkelsesverdig åpenbaring i det politiske liv i England. Etter å være blitt hardt såret som ung offiser i første verdenskrig, ble han — bare 22 år gammel — i desember 1918 for første gang valgt inn i parlamentet, dengang som kandidat for det konservative parti. Knapt to år senere forlot han regjeringssiden i parlamentet og betegnet seg som uavhengig. Takket være sin uvanlige begavelse som taler lykkedes det ham trass i dette opprør

Forts. side 8.

Den tidligere tyske stedfortredende rikspresesjef Helmut Sündermann tegner i sin bok «Alter Feind — was nun» på Druffel-Verlag et interessant bilde av de tysk-engelske forbindelser gjennom de siste 50 år. Det er i virkeligheten en fremstilling av et femtiårig fiendskap Sündermann levendegjør forhistorien til annen verdenskrig ved hjelp av egne erindringer og også de nyeste britiske dokumenter. Forfatteren legger vekt på å kunne overvinne dette skjebnesvangre fiendskap til fordel for en ny verden, men slik de historiske kjennsgjerninger foreligger, er han ikke overbevist om han vil ha hellet med seg.

Interessant i denne sammenheng er hvorledes den unge generasjon i Storbritannia ser på fortiden. Således skrev lederen for det lille National Labour Party, John Tyndall nylig i et brev:

«Skulle vi noensinne komme til makten, så vil vi trekke de ansvarlige for den siste krig mot Tyskland til ansvar og jage dem på porten — — —».

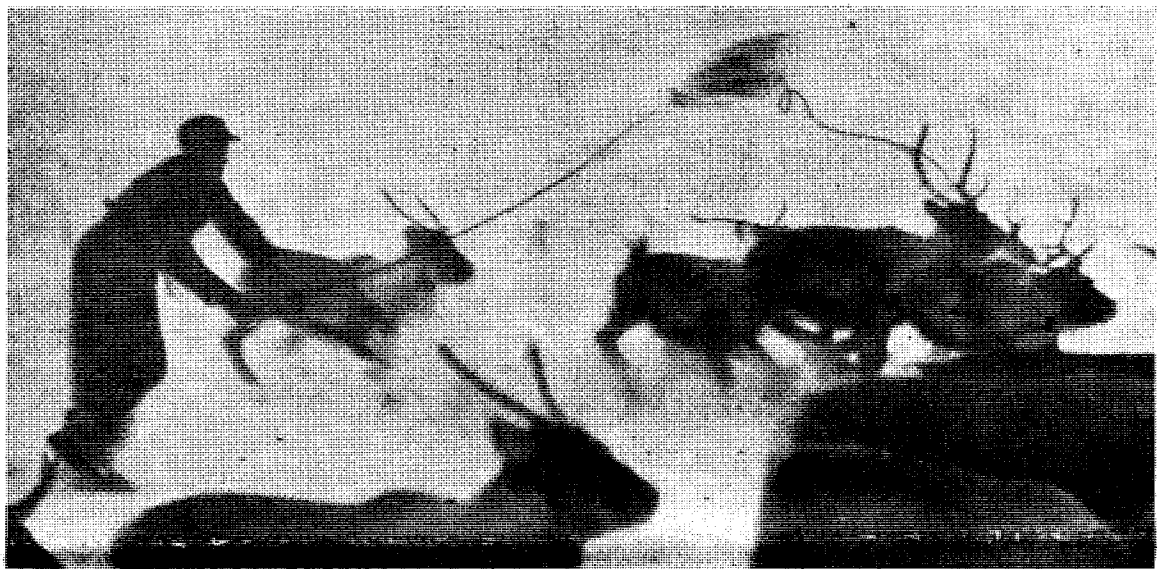
Fra Sündermanns bok henter vi også følgende avsnitt som tør være av interesse for våre lesere:

Siegfried:

Spillet om Nord-Norge 1939-40

Noen faktiske opplysninger i forbindelse med nøytralitetsvakten under den finsk-russiske krig

La oss få kortene på bordet om det planlagte kommunistiske kupforsøk

Det har tidligere her i avisen vært pekt på at det var frykten for at Norge skulle komme til å dele Polens

skjebne som fikk Quisling til å foreta reisen til Tyskland i slutten av 1939. Russland hadde da i ly av avtalen med Hitlers Tyskland gått til angrep på Finland, og de to vestmakter Frankrike og England prøvet på alle måter å utnytte denne krig til en innblanning som ga dem anledning til å sette iland tropper i Norge og Sverige i den hensikt å avbryte malmeksporten til Tyskland. Militært kunne disse to makter naturligvis ikke ta kampen opp med den røde hær på finsk jord, men det var grunn til å tro at Russland i første omgang ikke ville være så interessert i Narvikområdet. Senere var det så kanskje muligheter for å komme til en hestehandel med Russland. Det som var klart for

Quisling var iallfall den dødelige fare for at Russland i forbindelse med kampen i Finland skulle benytte den minste foranledning til også å sikre seg Finnmark — ja at det tilogmed var muligheter for at det forelå en avtale herom mellom Tyskland og Russland. Hensikten med Quislings besøk hos Hitler var da å foreholde denne det nordiske ansvar Tyskland hadde, og å få ham til å intervenere i krigen mellom Finland og Russland før det første land var helt knust. Som en vil vite, lykkedes det også å få Hitler til å gripe inn, noe som førte til freden mellom Russland og Finland i mars 1939. Denne fred satte ikke bare en stopper for en omfattende russisk erobring av Finland, men hindret også de geskjeftige vestmakter i dengang å føre krigen over på norsk og svensk grunn. Men de ga ikke opp sine hensikter. De planla en ny aksjon, som ble innledet med mineleggingen av Vestfjorden og ble bare hindret i en okkupasjon av store deler av Norge ved at tyskerne kom dem i forkjøpet.

*

Men hadde så virkelig russerne noen planer mot Nord-Norge?

Det kan i den forbindelse

Forts. side 7.

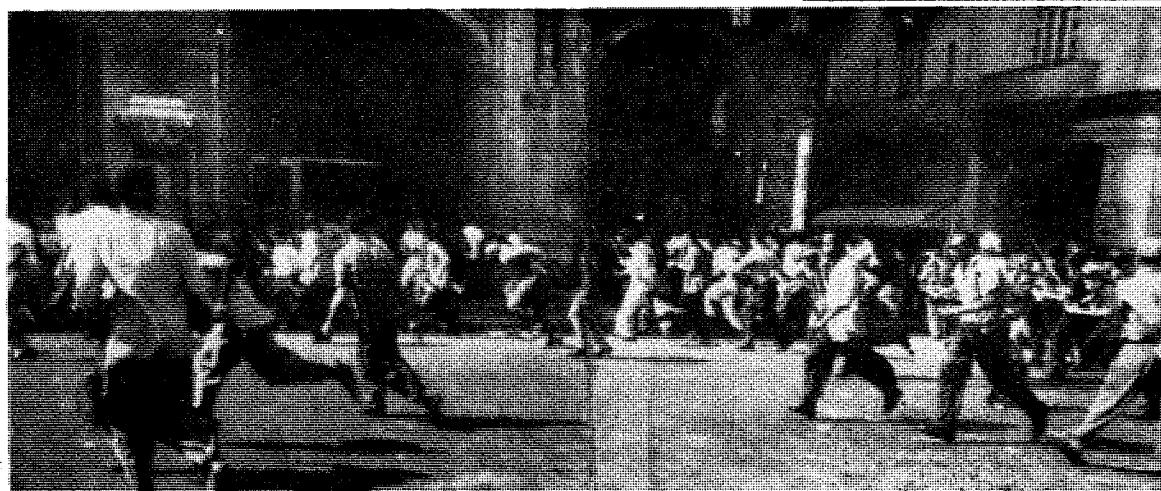
Castro går fullstendig amok

Rettene som frifinner tiltalte blir avsatt og forsvarsadvokatene arrestert

Ny frigjøringsarmè med egen radiosender rustet seg til kamp i fjellene

Mens Studentersamfundet i Oslo strever med å samle inn penger slik at en kan få etpar av Fidel Castros meget demokratiske studentertilhengere til Norge på studiereise, ruller den demokratiske diktators blodige dampveivald videre på Cuba. Det er øyensynlig ikke nødvendig med studier i det norske etterkrigsoppgjør for de herrer som hever demokratiets jant på den blodbestenkte øy. Vår korrespondent i Buenos Aires forteller i nedenstående brev nærmere detaljer om det som foregår på Cuba.

Forts. s. 8.

Castros «demokrater» jager «krigsforbrytere» i Havannas gater.

«Frihetskampen i tall»

Åpent brev til hr. Ragnvald Mauritzen
i Stavanger Aftenblad

Under denne overskriften behandlet De for noen tid siden i tre artikler i Stavanger Aftenblad det statistiske materiale som nå foreligger om krigens ofre av nordmenn.

Statistikk skal jo være riktig for å ha noen betydning den skal være sann og objektiv. Jeg tviler heller ikke på at de tallmessige oppgaver i denne statistikken, stort sett er riktige, men jeg har inntrykk av at De har lest denne statistikken på samme måte som fanden leser bibelen og jonglert med tallene ikke bare etter Deres subjektive innstilling, men grenseløst freidig og frekt. Og De regner ganske sikkert, med at Stavanger Aftenblads lesere er de rene analfabeter som ikke eier forstand på demagogi og forfuskning. Jeg vet ikke hvem De er, men enten De er professor eller dommer tør jeg påstå at De er demagog par excellence.

Da det vil ta alt for lang tid å imøtegå Deres betraktninger og kommentarer, vil jeg bare påpeke noe av Deres mesterlige og frekke forfuskning av de foreliggende tall.

I Deres første artikkel het det bl. a.: Totaltallet på døde fra 9. april 1940 til 8. mai 1945 blant aktive deltakere i motstandsbevegelsen og i politisk fangenskap er 2091.

De er sikkert klar over at samtlige såkalte «hjemmefrontfolk» i Norge var franktjører som ingen beskyttelse har hverken i folkeretten krigsartiklene eller Genferkonvensjonen, og at det nettopp var disse folkene som på rent kriminell basis eller av misforstått patriotisme påførte vårt folk og land store og unødige lidelser og tap? Er De videre klar over at en stor prosent av de såkalte «politiske fanger» var folk som ble satt fast og dømt for rent kriminelle forbrytelser og som heller ikke vil komme i betraktning ved utbetalingen av «fangeerstatningen» fra Tyskland

Apropos kan jeg nevne at på mitt hjemsted har myndighetene vært så renslige at de ikke har tatt med navnene på de kriminelle fanger som døde i Tyskland, på tavlen i kirken og på minnestøtten over krigens ofre.

I neste artikkel skriver De bl. a.: Sivilfolket hadde ialt et tap på 1779 døde som følge av krigshandlinger eller voldsframferd av tyskerne og nazistene. Av disse omkom

937 ved flyangrep eller andre krigsoperasjoner. Flyangrepet på Laksevåg i 1944 kostet 193 personer livet, derav 74 under 15 år (skolebarn), angrepet på Bergen 29. oktober kostet 40 menneskeliv, 77 mistet livet ved flyangrepet på Oslo nyttårsaften, mens flyangrepet på Vallø ved Tønsberg 26. april medførte 52 dødsopfre. Videre mistet 416 mennesker livet ved forskjellige angrep langs kysten, derav 78 fiskere.

Alle disse ofre av barn og voksne skyldes altså etter Deres terminologi «voldsframferd av tyskerne og nazistene».

Men her setter De faktisk verdensrekord i demagogi og frekthet. Faktum er jo at samtlige 1779 og enda mange flere ble drept av engelske sadister med god norsk hjelp

Vil De fremdeles påstå at det var tyskerne som bombet Bergen, Oslo og Vallø, at det var tyskerne som bombet Laksevåg skole og drepte 74 barn, at det var tyskerne som torpederte våre kystruteskip og skjøt med mitraljøser på sivile som forsøkte å berge seg?

De kan jo stikke oppom shv. kaptein Alshager på Stavangerskes «St. Svithun» og forhøre Dem om senkningen av hans skip og om han hadde tyskere ombord ved anledningen. Han vil sikkert gi Dem interessante opplysninger.

Og så kan De ta en tur til Gryllefjord i Senja og hilse på en av de 3 gjenlevende fra det sovjetrussiske u-båt-angrep på fiskeflåten 12. april 1943, da 11 fiskere ble skutt på dekk og 7 mann tatt med til «Sovjetparadiset» og sendt til en fangeleir i Karakahn ved den kinesiske grense hvor 4 av dem ble pint ihjel. De overlevende ble først frigitt i 1946, hvis De vil vite det. De vil sikkert få mange interessante opplysninger om De tar turen til Gryllefjord, men både De og Deres «kilde» byråsjef dr. Julie Backer har neppe lyst til å bli konfrontert med sannheten.

I ovennevnte tall på 1779 har De ganske sikkert også med ekteparet Feldmann som ble ranet, drept og lempet i Skrikrudtjernet av to norske banditter som også tilhører Deres og byråsjef dr. Backers garde av «patrioter og motstandsfolk». Jo, Dere er virkelig i fint selskap. Jeg syns

Torstein Langes siste appell

Nedenstående skrev redaktør Torsten Lange like før han plutselig døde, og sendte oss det samme dag:

Har du sett den store folkemasse under årets Holmenkollrenn? Om du ikke har overvært et Holmenkollrenn så har du nok iallfall sett folkemassen avbildet i avisene. I år var det 95 000 tilskuere tilstede.

Ta et blick på den masse mennesker som kranset bakken, så får du et inntrykk av hvor mange av landets borgere som ble rammet av rettssviket. Det var hundre tusen som direkte ble rammet av etterkrigsretten. Men hvor mange som indirekte

å se for meg herr Ragnvald Mauritzen, byråsjef dr. Backer og ekteparet Feldmanns mordere, samt «overpatrioten» morderen og kriminalforbryteren «Gulosten» motta belønninger og ærebevisninger for patriotisk innsats.

At De ikke anser våre døde frontkjempere som offer på krigens alter, finner jeg rimelig og helt i stil med Deres innstilling. Jeg vil dog si at neppe noen viste en sannere patriotisme enn våre frontkjempere. De kjempet ikke bare for Norge, men for menneskerettighetene slik vi kjenner dem i et fritt og demokratisk samfunn, mot verdenskommunismen og hordementaltitet. Og de var i sin idealisme langt foran sin tid. I dag har vi NATO bl. a. som erstatning for våre frontkjempere og de tyske armeer som gikk til grunne på Østfronten. I dag har statsminister Gerhardsen & Co. et langt intimere samarbeide med «fienden» enn det som brakte våre tusener av frontkjempere til slagmarken under siste krig, krevet bortimot tusen dødsopfre blant dem, mange invalider og summariske dommer over samtlige overlevende, for «landssvik».

Men dette er både De og byråsjef dr. Backer for blind til og se. Og De ser heller ikke at Norges være eller ikke være er avhengig av hva tyskerne klarer å stille opp av divisjoner med de mest raffinerte våpen.

Men det ser Gerhardsen & Co. og handler deretter tross hylene fra Dagbladet, typograf Løberg og andre kverulanter og demagoger.

Ja, er ikke dette et paradoks, en skjebnens ironi, så vet ikke jeg.

L. S.

Nygaardsvold

Jeg satt og leste en bra og interessant artikkel i nr. 8 skrevet av Olaf Holm, men da jeg kom til slutten ble jeg litt forundret over den gode attest Nygaardsvold fikk. Det er jo ikke alminnelig når en dømmer en gjeng som har forbrutt seg at sjefen for denne gjeng blir frifunnet.

Nygaardsvold valgte selv sine folk og de var alle av den lette typen. Det var i 1939 at Nygaardsvold slo inn på den gale vei. Det året var nemlig valgår, men det ble intet valg. De forandret grunnlovens paragraf 54 derhen at den nå lyder på en 4 års stortingsperiode istedenfor som før en 3 års periode. Dette ble gjort i strid med grunnlovens paragraf 112, som sier at grunnlovsforandring bare kan skje ved et forslag derom fremsatt på et storting kunngjøres, mens det først tilkommer et nyvalgt storting å bestemme om den foreslåtte endring bør finne sted.

Nygaardsvold-regjeringen

må bære følgene er vanskelig å regne ut.

De om lag 30 000 som ble dømt til å sitte inne og spise av blikkfatet glemmer det aldri. De hundre tusen som ble berørt må danne den suredeig som skal gjennomsyre det hele folk, så vi kan få en revisjon av «retts»-oppgjøret. Det er din plikt og rett å delta i arbeidet blant de lunkne for å få en revisjon snarest mulig. Mange av de rammede er nok gått i sin grav siden de sonet, men deres etterkommere har plikt til å føre kampen videre.

Det er heldigvis også mange utenom de berørte som har fått sine øyne opplatte og som deltar med megen iver for oppreisningen. To av dem kan man ikke unngå å nevne, nemlig, prost Hedem og direktør Karl Seeland. Det er selvfølgelig mange, mange flere og tilslutningen vokser også litt etterhvert.

T. L.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takstier av
jern, malertrapper og heisba-
re loftstrapper.

fikk stortingets samtykke, men stortinget var temmelig forvirret på den tiden. Det kunne se ut som det helt ble dirigert av Hambro.

Da Norge ble angrepet først av England med dets nøytralitetskrenkelse i norsk farvann og senere under det tyske mottiltak, stakk Nygaardsvold og hans regjering av sammen med gullet fra Norges Bank. Redde seg den som redde seg kan, tenkte de.

Fra London satte de så i gang en voldsom propaganda mot NS. De hisset til folkerettsbrudd og til ulovlig fremferd mot okkupasjonsmakten, noe som førte til at mange mennesker mistet livet og enda mange flere satt i fengsler og fangeleire til ingen nytte for Norge.

Men den verste forbrytelse Nygaardsvoldregjeringen gjorde var at den fikk istand landssvikloven med tilbakevirkende kraft. Det var i strid med grunnlovens paragraf 97 og det kom til å koste mange uskyldige mennesker livet. Tusner på tusner satt i flere år i fengsler og fangeleire.

Da Londonregjeringen kom tilbake etter okkupasjonens slutt, sa Nygaardsvold i en tale at NS-folkene ville bli straffet strengt, men rettferdig. Han hadde rett i at straffen ble streng, men hvor ble det av rettferdigheten?

Senere en gang sa han at NS-folkene fortjener straffen.

Det sies at Nygaardsvold-regjeringen bygget sin rett på Elverumsfullmakten, men den eksisterer jo i virkeligheten ikke.

Jeg skjønner ikke hvorfor Nygaardsvold skal ha noen god attest for dette.

T.

**Har du skaffet
en ny abonnent?**

Daglig friske blomster
KRANSER til alle priser
S Y N N N Ø V E L I E
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Annelise Parow
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

MERE HAMSUN

Sandemose, den brave danske dreng, hvis åndelige forvirring dog munner ut i den fra en dikters synspunkt forståelige og fornuftige konklusjon, at slike åndens meninger bør være ansvarsfri, så allerede for lenge siden i et lynglimt det problem som idag møter det offisielle og halvoffisielle Norge der en holder på å lage istand til fest for Knut Hamsun. Og så formet han de avslørende ord, at det ikke skal lykkes «landssvikerne» å redde seg over i Hamsuns båt.

Og det er naturligvis uhyre viktig for de gode patrioter og rettferdens menn dette uten konsekvenser for «retts»-oppjøret å kunne få staset den døde dikter opp til en slags god demokrat og jøssing, hvis «lille svikt» skyldtes hans mange år og hans dikteriske godtroenhet.

Og her er man jo inne på en god, gammel vei! Skal ikke våre åndens menn, alle de som har fått noe av gudegaven, være fri for slike hemmende bånd som lover og vanlige normer? Kan ikke det gode patriotiske Norge like godt sluke litt «landssvik» fra Hamsuns side som det falt lett å svelge megen pornografi fra Mykles? Uten konsekvenser for det være seg alminnelige menige «landssvikere», eller når det gjelder Mykle, alminnelige små pornografer i de glørete ukeblad?

Og trenges det litt ekstra hokus pokus for å få «nazistenes» gamle dikter og venn akseptabel i det gode selskap, så har en jo her i det velsignede Norge det klare og overbevisende skille mellom en patriot og en landsforreder som ligger i det lille, men betydningsfulle papir som heter et betalt medlemskort i det politiske parti Nasjonal Samling. I et land hvor partiboken så lenge har spillet en avgjørende rolle er jo en slik tankegang rimelig nok. Og rett nok: Hamsun betalte visst ingen kontingent.

Naturligvis kunne noen som kjenner Hamsun og hans følelse av egen storhet være ubehagelige nok til å si at Hamsun ikke akkurat hørte til dem som var menige medlemmer i politiske partier. Han hørte til de åndelige veiledere som ikke befattet seg med slike bagateller som å betale medlemskontingenter og stå på geledd med andre.

Men hvorfor gå slik i detaljer? Hvorfor foreta en overflødig granskning av den store dikters dessverre temmelig udemokratiske og «landssvikerske» sinnelag, det som han uavlatelig og på så mange måter ga uttrykk for? Hvorfor ikke påny ta eksempel av de tyske nasjonalsosialister, slik en har gjort det med konsentrasjonsleire, beredskapslover og litt av hvert annet? Og her kan vi som eksperter i «nazisme» gi et nyttig vink.

Under okkupasjonen kunne en ofte treffe en gammel dikter av jødisk opprinnelse på et pensjonat på Ringerike: den gamle myrullbekranste poet Theodor Caspari. Det var en munter gammel herre med glimtet i øyet midt opp i all elendigheten. Og da noen undret seg over at han som jøde ikke var skaffet avveien av de onde tyske «nazister», fortalte han med stort alvor at han var utnevnt til «æresarier».

Hvorfor ikke gjøre alvor av denne Casparis lille spøk? Hvorfor ikke simpelthen utnevne Knut Hamsun til «æresjøssing» og «æresdemokrat» i anledning av jubileet?

Det vil løse alle disse pinlige problemer. En kan sole seg i den store dikters glans, en kan feste og skrike hurra uten å risikere patriotiske tømmermenn, og en kan la alle Hamsuns disipler og meningsfeller vansmekte i domfellelsens og foraktens store og evigvarende konsentrasjonsleir uten å behøve å kaste til dem et avnaget ben fra festbordet. For når det gjelder de mange som følte seg sikre på at de gikk den riktige vei når Norges store sønn Knut Hamsun gikk den

Siste myklierier

Det generøse Gyldendal Norsk Forlag lovet som bekjent å skjenke den fortjeneste det fikk på all reklamen om Mykles pornografiske bok til veldedige formål. Direktør Grieg forteller nå til Aftenposten at veldedigheten består i at fortjenesten blir tillagt Gyldendals legat for norsk litteratur. Men menkeligere enn denne form for veldedighet, er den måte forlaget beregner sin fortjeneste på. Det er sikkert mang en forretningsmann som gjerne vil avlure Grieg fremgangsmåten.

Det har vært oppgitt at det samlede opplag er 75 000 og la oss da for å være forsiktige regne med at halvparten av dette er solgt som følge av pornografireklamen. Vi tar utgangspunkt i utsalgsprisen, og gjerne for oss heftet: kr. 24.50. Etter fradrag av omsetningsavgiften blir det kr. 22.00 igjen. Og så regner vi litt: Fremstillingsprisen kr. 5.00, forfatterhonorar 18 pst. kr. 4.40. Reklame etc. kr. 1.00 og 33 en tredjedels pst. til bokhandlerne kr. 7.30. Dette blir tilsammen kr. 17.70. Fortjenesten pr. solgt eksemplar blir altså kr. 4.30. Eller for alle 37 000 eksemplarer kr. 159 100.00. Det er jo litt annet enn de kr. 50 000.00 Grieg kommer til når en runder av oppover.

Hva forklaringen på dette kan være vet vi ikke, men kanskje det veldedige forlag har trukket fra saksomkostningene i beregningen?

Pornografien lønner seg altså for noen hver i dette land. Hva Gyldendal selv angår, så er det jo en ny fortjeneste på 160 000 kroner i den resterende del av opplaget.

Og Mykle går det også bra med selvom hans nidkjære advokat og moralske garantist J. B. Hjort beklager at Mykle må betale skatt av sin fortjeneste på ca. 150 000 kroner (øyensynlig bare beregnet etter et opplag på 35 000?) Ellers får en jo påny konstatere at Hjort har gått en lang vei siden Gjøvikslaget tid.

Tja.

sammen med dem, bør naturligvis uavkortet gjelde de mandige ord fra Terje Wold: «Don't be soft, Molotov!»

Det eneste er naturligvis at det ikke blir like lett å berøve Norges hundre tusen sertifiserte og behørig arkiverte landsforredere deres åndelig skatt Knut Hamsun som det var å «fradømme» dem deres materielle eiendeler. For her beveger en seg på et område hvor flinke jurister med svarte kapper og enda svartere samvittighet står temmelig maktesløse.

Så når Knut Hamsun flyttes over i de gode patrioters helligdom, er det vel trolig at også nissen dukker frem av flyttelasset og sier: «Vi flytter idag vi to!»

Averter i
FOLK OG LAND!

Roosevelts sol går endelig ned

Admiral Henry Kimmel beskylder ham påny offentlig for å ha kjent den japanske plan for overfallet i Pearl Harbour.

Alle tegn tyder på, skriver den amerikanske avis «Deutsche Wochen-Schrift», St. Louis, Missouri, 29. januar 1959, at det om noen tid også offisielt — for første gang i USA's historie, må bli innledet en storstilet undersøkelse som på en eller annen måte må befatte seg med spørsmålet om ikke president Franklin D. Roosevelt ved den amerikanske Stillehavsflytes katastrofe i Pearl Harbour 7 desember 1941 har spillet en rolle som står i skrikende motsetning til det høye embete han innehadde.

Roosevelt-myten, som ennå i flere år etter krigens avslutning omga ham som «seirsprezidenten» er nå allerede grundig plukket istykker. Det finnes knapt nok en amerikaner lenger som ikke holder for eksempel den rolle Roosevelt spilte i Teheran og Jalta for å være iallfall en ytterst uheldig, for ikke å si forbrytersk blindhet. Også på annen måte er det falt mange laurbærblad ut av hans seierskrans.

I lange tider nå har offiserene i Stillehavsflyten reist den uhyrlige anklage mot Roosevelt at han meget vel kjente til de japanske forbedelser for dette kup, men at han lot være å advare den egne flåte for under enhver omstendighet å trekke det amerikanske folk inn i krigen. Blant dem som hevder dette er en av de tidligere høyeste amerikanske admiraler, Henry E. Kimmel, den tidligere flåtesjef og øverstkommanderende i Pearl Harbour. Nylig har denne admiral Kimmel i et foredrag over flere fjernsynstasjoner betonet at han i mellomtiden har fått nytt, tungtveiende materiale mot den tidligere president. Kimmel hevder at Roosevelt allerede fra 30. november 1941 — i hele åtte dager — var i besittelse av på-

litelige etterretninger om Japans overfallsplan med mange detaljer. Presidenten skal i de følgende dager ha unnlått å gi flåtekommandoen noenslags underretning. Denne ville ellers lett ha vært istand til i løpet av denne tid å sette seg i beredskap for å ta imot et slikt angrep.

En må vel kunne anta at Kimmel nå også forelegger sitt materiale for myndighetene. Holder det stikk så vil iallfall Roosevelts berømmelse for evighet være dunstet bort.

*

For egen regning tilføyer vi, at om Roosevelts sol går ned i USA og han definitivt blir overført denne grufulle krigsforbrytelse mot egne landsmenn, så vil han fremdeles ha et fristed i det tolerante Norge — nærmere bestemt sittende på sin sokkel nede ved Skansen. I sannhet et velplasert og ærerikt minnesmerke om Vestens store halvvrøde lys.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Medlemsfortegnelse

- Aktieselskabet Bjørkaasen Gruber, Schwefelkies, Kongens gt. 7, Oslo.
- Halsten Bjørnsund A/S, Fische u. Fischeprodukte Molde.
- Jacob Blaauw, Papierwaren-agenturen, Kirkegt. 34, Oslo.
- Alb. Blakstad, Molkereiprodukte, Südfürchte, Jomfrugt. 18, Trondheim.
- Blakstad & Co. A/S, Agenturschäft, Fr. Nansens pl. 8, v. 401, Oslo.
- Blichfeldt Agent A/S, Agenturen, Import, Export, Fabrikgt. 8, Bergen.
- Advokat Chr. Blom, Tollbugt. 38, Oslo.
- Frithjof Blom, Kraftfutter- u. Düngemittel-Agenturen, Akersgt. 59, Oslo.
- C. Blunck Fischer A/S, Maschinen- u. Elektroagentur, Tollbugt. 22, Oslo.

FORBUNDET

Vestfold-
avdelingen

har møte i Svendeforeningen, Tønsberg lørdag 25. april kl. 17.30. Det blir innledningsforedrag ved Alexander Lange, valg m. v.

BAK KULISSENE: FRANSK MELLOMSPILL 1934

Georges Mandel alias Jerobeam Rotschild

Georges Mandel.

Det var i året 1903. Clemenceau satt ved skrivebordet i sitt redaksjonskontor i avisen «La Justice» (Rettfærdigheten), da en mager, ung jøde på omkring 18 år meldte seg med en anbefalingskrivelse fra hans jødiske venn Reinach. Clemenceau, i dårlig humør som vanlig, ringte straks opp til Reinach og sa uten å ta hensyn til at den besøkende hørte alt sammen: «Du har sendt meg en slik idiot igjen — hva er det med ham?» — «Akk,» svarte hans venn, «Jeg kjenner ham ikke, men jeg har anbefalt ham til deg fordi rabbineren ba meg om det!» Clemenceau ringte rasende av og skrek til den besøkende, som imens hadde sittet ydmyg på en stol: «Hva vil De meg egentlig?» — «Jeg ville gjerne skrive utenrikspolitikken i Deres blad!», sa den magre yngling, og disse forbausende ord moret Clemenceau: «Ta et stykke papir, sett Dem der ute og skriv så en artikkel om den europeiske situasjon!»

Hans besøkende før lykkelig ut av rommet, Clemenceaus journalister ga ham plass i det rom de alle arbeidet i, og mens attenåringen skrev sine tanker om den politiske situasjon ned på papiret, snakket journalistene ugentert videre — de beklaget seg over Clemenceaus grovhet, de klaget over at de aldri fikk sin lønn punktlig, de fortalte leende at de hadde sett visergutten i avisen sammen med den tredve år eldre portnerfrue. Nå reiste den fremmede seg og bragte det han hadde skrevet inn til Clemenceau på hans kontor.

Denne før over siden og skrek rasende: «Det der er jo bare vrøvl!» Men dertil svarte den unge mann: «De må bli om!» Forbløffet gjorde Clemenceau dette — og så fant han nedtegnet ord for ord det hans medarbeidere derute hadde sagt om ham, ikke engang visergutten og portnerfruen var glemt. «Den unge mann er brukbar», tenkte Clemenceau forbløffet, og han ansatte denne Jerobeam Rotschild som fra nå av kalte seg

Georges Mandel og som snart ble unnnværlig for Clemenceau. Man så ham alltid i nærheten av denne. Man begrep ikke hva Clemenceau kunne finne i denne frastøtende skikkelse og forsøkte å forklare det med at Mandel var en uekte sønn av Clemenceau. Kynisk som Clemenceau var, hadde han moro av ryktet og dementerte det ikke. Men han visste selv meget godt hva han hadde funnet i denne mann: en spion for hvem intet oppdrag var for skittent. Han gjennomsopte papirkurvene, han lyttet ved dørene — deputerte som grep ham i det, sparket ham i enden, men han brød seg ikke om det. Han kom alltid igjen — og gjennom ham fikk Clemenceau rede på ting som han ellers aldri ville fått snusen i.

Georges Mandel gjorde karriere. Da Clemenceau ble ministerpresident i siste del av av første verdenskrig, fikk Georges Mandel også sin store tid. Senere ble han deputert, og den skumle fyr ble snart en fryktet mann. Overalt hadde han sine tråder ute, overalt satt hans lytteposter. Han hadde taket på mange deputerte fordi han kjente alle deres skandaler og alle deres korrupsjonsaffærer til minste detalj. Georges Mandel, som engang var en latterlig figur som Jerobeam Rotschild, hadde i løpet av 25 år drevet det til å bli en makt — — —

Gaston Doumergue veier ennå en gang brevet i hånden. Han forstår hva Mandel vil — med det materiale han forfører over kan Doumergue sette mer enn én politisk motstander matt, men Georges Mandel vil også presentere regningen. Han, som alltid har holdt seg til Høyre, vil komme til å kreve en ministerpost av Doumergue, som likeledes regner seg som Høyremann — for så langt som Mandel enn har drevet det, så har han aldri vært minister. Imidlertid kan Doumergue umulig tenke seg at hans krigsminister Pétain vil sitte ved siden av denne Mandel, og hans antisemitiske arbeidsminister Marquet ville straks ned-

legge sitt embete hvis han tok denne jøde inn i regjeringen. Personlig grøsset også den gamle herre over den flom av skitt og gemenhet som Mandel da ville spre ut over fransk politikk. Han tvilte ikke på at alt det Mandel hadde spionert ut og skaffet rede på var riktig, men han vil helst ikke vite det likevel. Derfor takker han høflig for det bebudede besøk, men han vil være opptatt med arbeid de første dage.

Herr Mandel tar imot avvisningen, men nå har Gaston Doumergue skaffet seg en bitter fiende, som rolig overveier stillingen: nå er man i februar — se nest om et år, kanskje tidligere, vil han sparke ben under denne gamle herre, slik at ikke bare Doumergue, men også en rekke andre skal ramle overende. Og så skal det endelig bli en taburet ledig for ham, Georges Mandel.

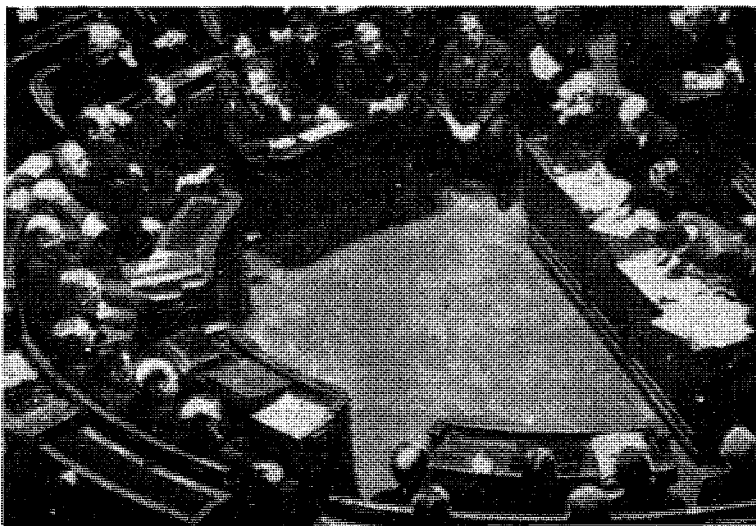
(Neste gang: «Utenriksdepartementet — et hotell garni av femte klasse»).

Opplysende bøker

Herr redaktør!

Forbundets henstilling om kjøp av prost Hedems bok «Historieforfalskning og rettsskandale» er i høy grad på sin plass, men bør også omfatte prostens øvrige brosjyrer, som alle er likeså klare og overbevisende. De bør leses av alle tidligere NS-folk og dessuten, og det er det viktigste — av så mange som mulig av dem som ikke var tilsluttet Nasjonal Samling. Om f. eks. lensmennene og ordførerne rundt i landet hadde lest disse brosjyrene, ville det sikkert hatt sin store betydning.

I denne forbindelse ville jeg også gjerne gjøre oppmerksom på en bok «Back

Fra senatsalen. I første rekke av halvrunderingen sitter ministrene, blant dem Mandel (med hendene foldet i fanget) som endelig har nådd sitt mål.

Dans makaber

Av Hans Egede Nissen

Den kjente redaktør Thorvald Aadahl skrev 1956 i «Dagbladet» et allegorisk dikt, en ballade med et sluttningssvers som med fynd og klem i fire korte lapedariske linjer og med visjonær kraft beretter om resultatet av Roosevelts, Churchills og consorters forrederi mot Europa, særlig det han nevner som Jaltafesten i 1945. Resultatet er jo det eneste som teller og det kan kort og godt uttrykkes som fire friheter med motsatt fortegn nemlig: frihet fra trygghet, frihet fra menneskerettigheter, frihet fra sannhet og frihet fra rett.

Men slik måtte det jo følgeriktig gå, når Churchill og Roosevelt erklærte at de måtte alliere seg med Fanden selv.

Så lyder da også Aadahls skjærende ironi i allegoriens slutningsvers så her:

Det forutseenhet blir kalt å mene hva man burde ment. Og det er saken ærlig talt å se en sammenheng i alt knapt mer enn femten år for sent.

Det var Schiller som formet den evige livslov som involveres i begrepet Nemesis i den berømte setning: Weltgeschichte ist Welgericht — i oversettelse til norsk: Ver-

door to war», skrevet ifølge oppdrag av den amerikanske professor ved Georgetown university Charles Allan Stansill. Boken utkom i Chicago gjennom Henry Regneri Company og omhandler stormaktenes politikk i tiden fra før 1. verdenskrig og inntil det japanske angrep på Pearl Harbour.

Fremstillingen støtter seg til offentlige dokumenter, bl. a. de forskjellige ambassadørers innberetninger til sine regjeringer, og skulle derfor være en fortrinlig veileder for vår bedømmelse av de begivenheter, som i det nevnte tidsrom rystet verden.

Denne boken ble i 1957 oversatt til tysk under tittel «Die Hintertür zum Kriege — das Drama der internationalen Diplomatie von Versailles bis Pearl Harbour og utkom på Droste-Verlag, Düsseldorf.

Enhver som har de nødvendige språklige og historiske forutsetninger vil ha nytte og glede av å lese Stansills bok.

denhistorie er verdens domstol. Og denne domstol har nå innstevnet Roosevelt, Churchill, Eisenhower og Truman, disse globale provokatører og historieforfalskere for å svare til rette. Denne domstols grunnsetninger og prosessregler er en smule forskjellige fra den beryktede Nürnbergdomstols. Og her anklages de siktede ikke bare for forrytelse mot menneskeheten, for folkemord og organiserte ødeleggelser av ubefestede byer og historiske minnesmerker, her er de ikke bare tiltalt for masse mord av flyktninger i hundrede tusener ved Elbens strand, Ruseløkveien og Laksevåg skole, Vallø tankanlegg o.s.v., for ikke å glemme atomdøden i Hiroshima og Nagasaki, nei her er de anklagede stevnet for høyforrederi mot Europa, dets folkeslag og kultur, vår verdensdels frihet fra nød og frykt.

At dommen vil bli avsagt i nær fremtid og gå ut på domstolens benøvnelse man ikke være noen særlig skarp intelligens for å forutse. Verdenshistorie er verdens domstol. Det var vel ikke helt uten en forutaneise om kommende ragnarok at fylkesmann Trygve Lie beretter i sin bok «Leve eller dø» fra flukten oppover Gudbrandsdalen i 1940 i april dagene, at han, Nygaardsvold og andre regjeringsmedlemmer søkte ly i noe de som lite kirkelig interesserte trodde var en kirke. Det var imidlertid et gravkapell. Lie tillot seg da å si til sine kolleger, at det var kanskje ikke så dumt for dit skulle de jo tilslutt allesammen! At denne spådom er gått i oppfyllelse er jo i og for seg ikke merkelig. For har en tatt den onde på ryggen, får en bære ham fram.

Man kunne forlangt såpass av de «forutseende statsmenn» fra 1940 at de kjente Ibsens ord i Peer Gynt: om jeg hamrer eller hamres, likefullt så skal der jamres. Det er isannhet en dans makaber i gravkapellet hvor Europa hviler på katafakten for å bissetes til rakettenes- og atombombenes akkompagnement, slik er ikke lenger framtidens musikk og frie fantasier, det er dagens og nattens kjennsgjerninger her i det europeiske gravkapell, konstruert og bygget av entreprenørene

Argus.

Skrekkens dager i Zieflensberg

Sivilisasjonens franske voktere isving på tysk jord
Hva med noen små nye krigsforbryterprosesser?

Det er fremdeles noen norske aviser — særlig da mindre sådanne og Dagbladet — som ikke kan la være å minne om grusomheter begått av tyskerne i den siste krig. Rent bortsett fra at det var britene og bolsjevikene som gjorde krigen «total» og som satte alle normer for sivilisert krigføring — hvis en da kan bruke et slikt ord — tilside, så er det påfallende dette at det bare later til å ha vært tyskerne og japanerne som fulgte de smukke anvisninger som britene utarbeidet til og med i reglements form. Og det er også pussig at både tyske og norske krigsfanger som falt i hendene på sivilisasjonens forkjempere i øst eller vest har temmelig kraftige saker å fortelle — rent bortsett fra alle dem som aldri fikk en sjanse til å fortelle noe. Det er dissens om hvem som var verst av amerikanerne eller russerne, og her hjemme vet vi jo litt om hva britene gjorde med fangene på Akershus (velvillig assistert av «gode nordmenn»). Om franskmennene vet vi litt fra Fremmedlegionens herjinger i Nord-Norge og fra det som nå berettes fra Algerie. Men vi skal likevel supplere let med en beretning, som viser at det ikke bare er kolonifolk franskmennene behandler med «gallisk esprit» — er det ikke slik Dagbladet og likesinnede kaller det når det ikke gjelder tyskerne? Altså: i det tyske blad «Der Ring» finner vi nedenstående beretning under titlen «Skrekkens dager i Zieflensberg». Den er underskrevet «fru M. B. og datert 31. 7. 1957.

Under krigen bodde jeg med min bedagede mor og mine barn på vårt landsted i Herrenalb-Zieflensberg, et avsidesliggende sted med 7 bolighuser.

Roosevelt, Churchill, Eisenhower og Truman. Et tragisk faktum, ingen science fiction!

Det var pastor Sang som i Over Ævne II sa den berømte replikk: Men dette var ikke meningen! Seierherrene er blitt gråtekoner i likkappellet.

Hvor det gjelder Europas ødeleggelse er jeg ikke sikker på om ikke nettopp dette var meningen. Iallfall gikk Roosevelts Morgenthauplan ut på å rasere store deler av

Natten fra 10. til 11. juli 1945, mellom klokken 3 og 4 om natten ble vi jaget ut av sengene ved kolbeslag mot husdøren og høye rop. Da jeg åpnet, stormet 3-4 franske soldater inn i stuen og skrek til meg: «De er en gammel nazist! Nekt ikke, vi vet alt!» Og «Du nazisvin, frem med våpnene! Frem med alle

(Forts. s. 6).

Europa. Og resten gjorde Roosevelt og consorter ved sine øvrige forbrytelser mot menneskeheten. Den flyktende Dalai Lama er også et av Roosevelts og Churchills ofre. Gravkappellets symbolisk kaster sine skygger over Himalaya ifølge kjedereaksjonens prinsipp.

Hans Egede Nissen.

OLAF HOLM:

Parlamentarismen

I.

Parlamentarismen og hva den innebærer har i den senere tid vært gjenstand for en betydelig interesse. Det kan derfor være grunn til å se litt nærmere på hvorledes den praktiseres og har vært praktisert hos oss, og hva den ennvidere er brukt til.

II.

Kongen velger selv sitt råd sier Grunnloven, som deler statsmakten i tre selvstendige faktorer, den lovgivende, Stortinget, den dømmende, Høyesterett og den utøvende, kongen i statsråd. Ideen stammer fra den franske statsrettslære Montesquieu. Hensikten er at de tre statsmakter skal holde hinannen i likevekt og dermed hindre diktaturtendenser.

III.

Ved parlamentarismens innførelse ad sedvanerettslig vei ble kongens prerogativ, selv å velge sitt råd, sterkt innskrenket. Parlamentarismen har her i landet vært praktisert slik, at kongen gir den mann i oppdrag som statsminister å danne regjering som har utsikt til å stille et flertall i nasjonalforsamlingen bak denne. Som regel vil valget falle på en partiformann, men dette er ikke nødvendig. (Jfr. Pål Bergs forsøk på regjeringdannelse i 1945). Det er videre fast skikk, at den avgående statsminister gir råd om hvem som etter ham bør få oppdraget. Såvidt vites er dette strengt blitt fulgt. Forsåvidt har han en avgjørende innflytelse på dette punkt.

IV.

Under en regjeringskrise i mellomkrigstiden sto Arbeiderpartiet nærmest for tur til å forsøke en regjeringdannelse og etter den avgående statsministers råd fikk Hornsrud dette oppdrag. Dette i og for seg selvfølgelig vakte visstnok endel forbauselse. Det har ihvertfall senere til stadighet vært gjort et stort nummer av denne begivenhet inntil det på Elverum endog kulminerte i et helt utenomparlamentarisk skritt.

V.

Det er Stortinget som ene og alene avgjør hvorvidt en regjering vil ha eller beholde et parlamentarisk flertall i denne forsamling, ikke kongemakten. Et forsøk i den retning er et overgrep og forsøk på brudd på konstitusjonen.

VI.

I forståelse herav ble kongemaktens motstand på Elverum mot et regjeringsskifte forsterket med en trusel om abdikasjon. Som det synes i forutelse av at denne kanskje ville bli tatt til følge, var den utvidet til også å omfatte tronarvingene. Skal man dømme etter senere begivenheter, f. eks. en ikke ukjent protokolltilførsel i siste statsråd i Tromsø, den mottagelse saken fikk av såvel prominente personer som et praktisk talt enstemmig storting, ville det ellers ha resultert i ikke alene et relativt smertefritt tronskifte, men også at stortingets enstemmige beslutning om å komme til forståelse med okkupanten ville blitt tatt til følge. Noen annen hensikt enn å hindre dette er ikke opplyst og vanskelig å finne.

VII.

Til understøttelse av det vaklende «parlamentariske» påskudd for å motsette seg stortingets vilje, ble der fra fremmed hold kjørt opp med et tilbud om hjelp til krig. Denne hjelpen visste regjeringen meget godt, hva var verdt. For det første hadde vår hjelper i de samme dager brutt den høytidelig inngåtte tonnasjeavtale og angivelig lagt ut miner i norsk

farvann, for det annet begått noe som er blitt kalt et «teknisk» nøytralitetsbrudd (rettslig betydning ukjent) i Jøssingfjord, for det tredje foranlediget den forutseende utenriksledelse til å forutse at landet ville bli okkupert fra vest og på anmodning sørget for manglende mobilisering, åpne fjorder, tause kanoner og tomme minefelter. (Der foreligger en rapport over den manglende mobilisering). Herrene Scharffenberg og Sundt har påvist at regjeringen (eller kanskje kun den del som var underrettet) lot seg narre. Meget elegant iscenesatt av vår hjelper, det får man si.

Og skal vi nå ta «Blüchers» fredsmarsj opp gjennom Oslofjorden lastet med sivilt administrasjonspersonell og med transportflåten liggende utenfor Mågerøys tause kanoner, så ser det ut som også tyskerne har fått et like elegant tourneret vink om at farvannet var farefritt. (Den eneste som ikke var med på notene, var den gamle krigsbussen oberst Birger Eriksen på Oscarsborg, som med mangelfullt og uøvet mannskap ladet sine kanoner i betids og lot dem stå skuddklare for etter gammel skikk å fyre på hvemsomhelst som kom uanmeldt. Hvilket ikke bør

(Forts. s. 6).

Den «frie presse» veileder

Billy Graham puster til uroen i Midt-Østen

I «Misjonsvennen» nr. 3, 15. mars 1959 leser jeg:

«Billy Graham planlegger en vekkelseskampanje i Israel, etter hva bladet «Jewish Post and Opinion» meddeler. Møtene skal troligvis holdes i Jerusalem senere i år.

I en førstehånds artikkel skriver bladet at Billy Graham ikke vil uttale seg om hvorvidt de mange israelere som er blitt fremmede for ortodoks jødedom skulle være mottagelige for hans budskap. Artikkelen beretter ihvertfall om «underbare» omvendelser blant jøder i New York under Grahams kampanje der.

Foruten kampanjen i Israel har Graham også planer om å besøke Kairo og Egypt. Vi kan ikke gå til den ene siden uten også å gå til den andre, hadde Graham uttalt. Artikkelen understreker forøvrig at evangelisten hadde vist sin store interesse for jødene og for Israel under sin New York-kampanje, da han sa til en av journalistene at «det kommer ikke til å bli noen fred mellom Israel og dets naboer før Israel får alt land mellom Tigris og Eufrat, som Bibelen lover dem».

Graham sa også: Jeg ville være stolt, om jeg var jøde. Jeg har stor respekt og beundring for Guds utvalgte folk. Men jeg vet at jødene som alle andre folk, må erkjenne Kristus og tro at han

døde for våre synder».

Jeg vil gjøre denne uttalelse av Billy Graham kjent for Folk og Lands lesere.

Det er fortalt at Graham er en av de 25 som USA's president må bøye kne for.

Graham har en mangemillionær som finansierer sitt virke (hvor denne millionær hører hjemme kan kanskje red. gjøre rede for).

Det later til at denne predikant og menneskefisker samler og forfører store masser, og han skulle ha alle muligheter i Israel med sin påstand om at Israel skal ha endel av Tyrkia, halvparten av Syria og hele Irak i tillegg til alt annet land de ønsker seg, før det blir fred.

Graham beviser tilfelle at han ikke er ordets tjener men politiker som oppegger Israels ekspansjon. Han er en av østens krigshissere. Skulle han kunne lure seg inn i Kairo med sitt evangelium?

Ett er sikkert: Det blir ingen fred før Graham og hans kolleger blir tause så de ikke lenger forfører dem som bor på jorden. Men ennå må det mange orkaner og jordskjelv til før de som bor på jorden våkner opp og ryster av seg spindelvevet.

Jeg tror på oppstandelsen som skal komme, men ikke på den løgn som i hine dager blir utbasunert av forførerne.

Verdal påsken 1959.

I. J. Aksnes.

Parlamentarismen

(Forts. fra s. 5).

glemmes. Derfor tas det med her).

Det var disse begivenheter som hadde ført til at regjeringen befant seg på Elverum istedetfor som mottagelseskomite på Honnørbyggen i Oslo for å ønske hjelpere velkommen.

VIII.

De grunner som ble brukt til å avvise stortingets beslutning er hver for seg utilstrekkelige til å påføre folket en krig. Det er derfor mange av dem, men tre nuller er nå ikke engang mer verd enn ett null.

Grunnen og forklaringen på det som skjedde må derfor søkes på annet hold. En veksling av gammel dato fremlagt til innfrielse ved denne leilighet etter behørig

endossement?

Les minister Einar Masens bøker, så går kabalen opp.

IX.

Da det atter intrådte normale forhold, skulle også parlamentarismen begynne å funksjonere normalt. Statsminister Oscar Torp forkynnte i en nyttårstale for en del år siden, at parlamentarismen er fast forankret i konstitusjonen. Den hadde nok fått noen frynser i kanten også etter Elverum. Da statsminister Gerhardsen ble vekslet ut med Torp, skjedde dette under et husting innen Arbeiderpartiet, med det resultat at G. fikk sin avskjed der og T. «utnevnt» på stedet, hvoretter kongen ble underrettet, simpelthen pr telefon, om at han nå hadde

fått en ny statsminister! Det skal ikke ha vært særlig nådig opptatt, sies det. Mengt naturlig.

Skrekkenes dager

(Forts. fra s. 5).

geværene. Vi vet alt». Jeg sa det bare fantes et barneluftgevær, og dette halte de så frem fra et skap. Soldatene begynte da å gjennomføre alt og beordret oss til å kle oss på og gå over i låven. Bare vår yngste sønn, som var fullstendig lammet av barnelammelse og hjelpeløs, fikk jeg lov til å bringe over til en nabo.

I låven var allerede de andre beboere av Zieflensberg (samlet, menn, kvinner og barn. I løpet av dagen ble det «arrestert» flere, også fra Herrenalb og fra Gaistal og Kullenmühle. Alle ble stappet inn i den lille låve. Ingen fikk lov å sette seg og vi fikk ikke si et ord. Vi fikk intet å spise. Bare barna fikk litt varm melkekaffe. Det som ble tilovers fikk kvinnene.

Fra tid til annen ble en av mennene brakt til «forhør». Når de kom tilbake var de nesten ikke til å kjenne igjen, så tilredt var de. Ansiktet blått og rødt og oppsvulmet med øynene hengende nesten utenpå!

Innesperringstiden ble av soldatene nytt til å gjennomstøve våre boliger. Alt ble revet ut av skap og skuffer. Det som var brukbart ble stjålet og det andre kastet i skitten. Senger og madrasser ble spjerret.

12. juli kl. 23 ble jeg brakt til «forhør». Det ble sagt meg at jeg skulle ha gjemt 4 geværer, skjult min mann, at jeg hadde i min besittelse hans tjenestepistol og at jeg hadde organisert en varulvbande som skulle falle franskmennene i ryggen. Man tiltalte meg bare som «nazisvin». Enhver benektelse fra min side ble besvart med så kraftige slag i ansiktet at jeg blødde fra nese og munn. Under disse slag tumlet jeg fra det ene hjørne til det annet, men ble brakt inn i midten av rummet igjen med spark og slag fra de soldater som sto rundt omkring. Ved dette forhør var det foruten soldater og underoffiserer også til-

stedet kommandanten i Herrenalb, major Fuchs og løytnant Bernhard.

Da dette forhør ikke kunne avpresse meg noen «tilståelse», tvang man meg til å kle fullstendig av meg. Nå ble jeg systematisk pisket av to soldater opp og ned på ryggen. Så måtte jeg knele på to vedskier for at man også kunne piske meg under fot-sålene. Under denne tortureringen mistet jeg ofte bevisstheten. Ved å helle kaldt vann over meg ble jeg brakt til meg selv igjen. Så ble jeg revet opp og puffet midt inn i rummet igjen.

Ved denne anledning falt jeg også mot kanten av et bord og pådro meg et stygt rivsår på låret. Da jeg falt mot de franske tilskuere, ropte de til meg: «Gris oss ikke til, du nazisvin!» I hår og ben ble jeg trukket gjennom bloddammene og igjen stillet opp midt i rummet. Stadig hypigere brøt jeg sammen og forsto ikke lenger på grunn av svakhet og smerte hva de ville meg. «Nå, skal vi sannelig vise nazisvinet hva det franske Gestapo kan», og man dreiet armene rundt på meg slik at jeg hverken kunne høre eller se av smerte. Med sine sigarer laget de brannår på meg, på brystet og i ansiktet.

Til slutt brakte de en ung medfange inn og beordret ham til å kle av seg og å piske meg. Da han stanshaftig nektet, slo de så vilt løs på ham at jeg ropte til ham at han skulle gjøre det ellers ble det jo aldri slutt på det.

Jeg kan dunkelt erindre at jeg falt på kne for bødlene og ba dem drepe meg straks, for jeg kunne ikke lenger holde ut denne tortur, og jeg kunne jo ikke tilstå noe jeg ikke hadde gjort.

Etter mange timers forløp (medfanger sa siden til meg at det hadde vart 5 timer), ga man meg ordre om å kle på meg, hvorunder man stadig gjorde seg lystig over hvorledes jeg så ut. Mine hårnåler måtte jeg sanke sammen i alle hjørner og man slapp meg ikke ut før jeg hadde fått ordnet håret mitt på en eller annen måte. Jeg ble brakt over til nabohuset som tjente som fengsel for «varulvbanden». Jeg hørte herunder at soldatene sa til hinannen at de ikke hadde trodd at «dette kvinnfolk skulle kommet levende ut.

I «fengslet» sto alle mennene med ryggen til oss og med hendene i været. Jeg ble ført inn i naboværelset, vaktavisingens soveværelse. Fullstendig utmattet sank jeg sammen på huk ved sengeenden, mens en soldat lå og sov på sengen. Neseben, kinnben, alt knaket som om det skulle være knust og smertet usigelig bare jeg rørte på meg.

Senere kom den løytnant

som ledet forhøret til meg og spurte om jeg fremdeles ikke ville tilstå å være sjefen for banden. Ellers skulle jeg straks tilpers igjen og hvis jeg da ikke tilsto skulle han lage «bryllup» med meg. Jeg måtte så stille meg opp i døråpningen og bli stående der i giv akt. Av og til kom det franskmenn for å se på oss. Da det kom noen høyere offiserer pekte han på meg: «La voila, c'est la plus dure» (hun er den mest hårdnakkede)!

Jeg kunne forstå at en offiser ga ordre til at jeg skulle gjennompiskes ennå en gang inntil sårene gikk opp. Så skulle de strø salt og sitronsaft i dem. Så fyrstikker under fingerneglene. Når vi så tenner på «skal vi nok få se om hun ikke tilstår!»

Plutselig vaklet en av de unge menn som dag og natt uten avbrytelse hadde måttet stå med hendene i været og var blitt behandlet med spark og slag. Han falt om med skum om munnen. Da det i mellomtiden var kommet nye vaktasoldater, tok jeg mot til meg og spurte om man ikke kunne legge den unge mann på sengen og hente en lege. Den offiser som var blitt underrettet om det passerte spurte om man ikke heller skulle hente en prest. Den unge mann ble lagt på sengen og jeg fikk lov til å tørke skummet fra munnen på ham. Det fløt stadig. Herunder lette jeg på gulvet etter en tøyfille og fikk lov til å hente vann fra kjøkkenet. Under dette fant jeg en saks og stakk den til meg.

Siden jeg hadde forlatt torturkammeret var jeg besatt bare av den ene tanke: «Meg skal dere ikke mere få naken foran dere!» Mens jeg sto ved sengen og pleiet den unge mann, støtte jeg saksen i venstre håndledd, da vaktasoldaten ikke var oppmerksom på det, for å åpne pulsåren. Såret gjemte jeg i vadmelkåpen min. Det blødde riktignok kraftig, men jeg hadde øyensynlig ikke truffet pulsåren. Så forsøkte jeg påny å utvide såret. Deretter gned jeg fingrene i skitten på gulvet og boret dem inn i såret for i det minste å pådra meg en blodforgiftning.

Straks etter ble jeg igjen kalt inn til «forhør». «Kle av deg!» Jeg dro av meg kåpen og sto der med blodflekket arm og linnet. Jeg ser forskrekkede ansikter. Man byr meg en stol og tvinger meg til å drikke et glass vann og en konjakk. Man bebreider meg heftig. Det er dog synd å begå selvmord, og om jeg ikke tenkte på at mitt lammede barn måtte dø hvis moren ikke mere kunne pleie det. Tiltross for dette syke barn vek disse herrer dog ikke fra å føre meg i fengslet i Walw, hvor jeg ble holdt innesperret i alt i 30 måneder.

Senere kom den løytnant

Senere kom den løytnant

Senere kom den løytnant

Senere kom den løytnant

(Bortsett fra s. 1).

være av interesse å minne om visse begivenheter som måtte ikke nær vært særlig utløst fordi de på sett og vis druknet i det som skjedde kort etter.

I desember 1939 var situasjonen den, at det i Finnmark lå én norsk brigade som nøytralitetsvakt og sikringstropp i forbindelse med den krig som pågikk på den annen side av finskegrensen. Hovedstyrken lå omkring Kirkenes, mens det var satt ut bevokningsavdelinger langs Pasvikelven. På den annen side av denne elv, noe sønnafor Svanvik foregikk det kamper mellom russiske styrker og en finsk bataljon. Situasjonen var ikke hyggelig for den norske forsvarssjef. Det ble påvist at det var en viss kontakt og hemmelig forbindelse mellom folk tilhørende norske avdelinger og de røde på den annen side av elven, blant annet ble det visstnok brakt på det rene at slik forbindelse hadde funnet sted mellom befal i Alta bataljon og russerne, og det var vel dette som ledet til at forsvarssjefen krevde Alta bataljon trukket tilbake fra grensen og erstattet med en pålitelig avdeling.

Det kan i denne forbindelse ha sin interesse å peke på den rolle Alta senere kom til å spille i begivenhetene, og også på at den senere så berømmelige patriot, kommunisten Nordahl Grieg også hørte til at Alta bataljon, hvis sjef hadde sine sterke tvil om hans nasjonale pålitelighet og hadde gjort anmerkninger ved hans navn i rulle.

En feltbataljon av IR 14 med standkvarter i Mosjøen ble mobilisert. Bataljonen ble satt opp i Mosjøen og ble transportert sjøveien til Karlebotn innerst inne i Varangerfjorden for å gis en kortere øvelsestid før den ble satt inn ved Pasvikelven. Og allerede her fikk en føling med den kommunistiske virksomhet. Innlastningen skjedde en mørk vintermorgen og under svært vanskelige forhold fordi divisjonen tiltross for en lignende fadese i forbindelse med transport til øvelsesstedet for manøvrer den foregående sommer hadde stilt altfor lite båt plass til disposisjon for transporten. Følgen av dette var at det oppsto visse vanskeligheter med å få lastet inn hele styrken, noe som straks ble utnyttet av kommunistiske agitatorer. I halvmørket på kaien hadde de et uhyre gunstig arbeidsfelt og det lykkedes dem også å bevege vel 100 mann til å stikke seg

Spillet om Nord-Norge

unnavn i forvirringen. Det ble uttrykkelig agitert med at soldatene ikke skulle slåss mot «våre russiske brødre». Hovedstyrken av bataljonen kom avsted som bestemt, men en av kompanisjefene med endel befal måtte bli igjen for den følgende dag å søke oppsamlet desertørene. Disse ble så sendt etter.

*

Ved nyttårstider 1940 var avdelingen ferdig med sin «øvelsestid» inne ved Karlebotn. Når øvelsestid er satt i anførselstegn, så er det fordi det var flere meter sne der avdelingene ble forlagt, det gikk 14 dage minst før en fikk skiutstyr og omtrent like lenge før en fikk erstattet det materiell som gikk tapt under den sterke storm som rammet sjøtransporten over Østhavet. Avdelingene hadde ikke stålhelmer, ikke håndgranater og intet våpen mot fly og stridsvogner. Bataljonen måtte imidlertid settes inn med det utstyr og den øvelse den hadde, og fikk som bevokningsområde strekningen fra Svanvik til Varangerfjorden ved Grense-Jakobselv.

Det var en ganske anstrengende tjeneste for soldatene, med stort bevokningsområde, primitive innkvarteringsforhold og vinterkulde på bortimot tredve grader hele tiden. Dertil kom at situasjonen utviklet seg mindre bra. Det var alvorlig frykt for at russerne også skulle angripe Norge noe som de engelsk-franske trusler om intervensjon og en stor flåte utenfor kysten ikke gjorde mindre sannsynlig.

De norske avdelinger var som sagt helt uten luftforsvar, bortsett da fra bataljonenes mitraljøsekompanier, hvis en kan regne det for brukbart luftvern under moderne krigføring, og russerne benyttet seg da også av forholdene til ugenert å fly over norsk område så å si hver eneste dag. De fløy helt inn over Kirkenes, de ødela en vei på norsk side ved bombeslipp, og et fly som landet på norsk side ved Svanvik gikk på vingene igjen mens den norske vaktpost ble holdt i sjakk med maskingistoler — noe norske soldater naturligvis ikke var utstyrt med.

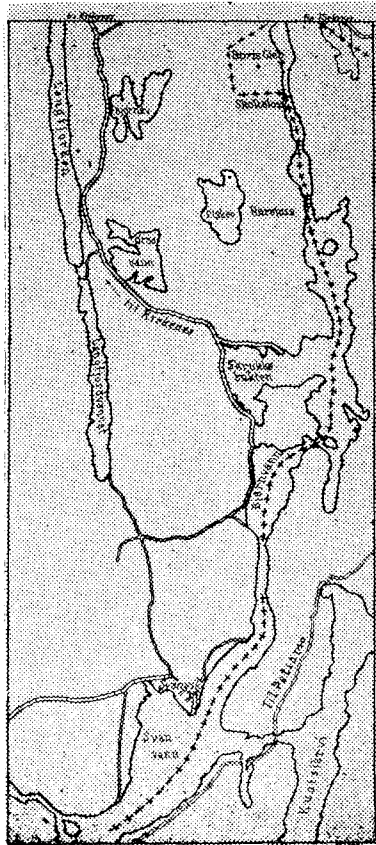
Fremdeles var det en viss trafikk over grensen, men neppe lenger av medlemmer av den norske forsvarsmakt. Grensebefolkningen var derimot ikke pålitelig i den hen-

seende. Om morgenen kunne en stadig se skispor som førte fra norsk til russisk side over den islagte elv, og det ble også på norsk side påtruffet opprop fra den finske Kuusinenregjering. Hvor god kontakten var, viser følgende karakteristiske hendelse: Det var lenge forbudt for de norske tropper å åpne ild mot russiske fly som kom inn over norsk område — en måtte nøye seg med å rapportere. Da trafikken imidlertid helt tok overhånd og situasjonen dessuten ble mere spent, ble det endelig en dag gitt beskjed om at det for fremtiden skulle åpnes ild mot fremmede fly som kom inn over norsk område. Fra det øyeblikk denne ordre ble utstedt opphørte overflyvningene!

Det var også adskillig trafikk med spioner som ga seg ut for å være flykninger for de fremrykkende røde (jfr dagens «avhoppere»). En av disse fortalte således at han hadde flyktet i ukevis for de røde før han klarte å ta seg over den norske grense, men han var ikke istand til å forklare hvorledes han da kunne være nyklippet på håret og ha nytt, nesten ubrukt utstyr. Det var i det hele tatt mange slike tilfeller overvåkingsavdelingen (statspolitiet) med Jonas Lie som sjef måtte ta seg av.

*

Situasjonen ble som sagt mere og mere spent og avdelingene ble pålagt den ytterste vaktsonnet. Det sto klart for alle, at det bare kunne være tale om en kortere tids-

frist før noe avgjørende skjedde. Avdelingene ble da også noe forsterket, blant annet med motorisert artilleri og noen kanoner som ble tildelt kompaniene i forreste linje. Det ble iaktatt stor aktivitet på den annen side av grensen, hvor russerne nå sto med en divisjon etter å ha trykket den finske bataljon helt tilbake til Grensefoss. Store russiske stridsvogner rullet frem og tilbake på veien på den annen side av elven og det ble hugget ut gater i skogen som førte ned mot Næverskrubbukta. Den norske kompanisjef meldte inn at han antok det var forberedelser til et stridsvognangrep over den islagte elv. Likeledes ble det bygget ut noe som så ut som det kunne være batteristillinger for russisk artilleri til støtte for et slikt angrep.

Midt oppe i denne situasjon, som satte store krav til de norske vaktavdelinger, kom det så en alarmerende ordre fra forsvarssjefen, som igjen hadde fått sine instruksjoner fra regjeringen. Det ble meddelt at det var fare for et kommunistisk kup med sikte på å løsrive Nord-Norge (og sannsynligvis Nord-Sverige) og etablere en skandinaviske sovjetrepublikk overensstemmende med de planer Quisling hadde sett i Moskva ti år før. Avdelingene ble pålagt å sette opp piggtråd rundt alle sine depoter og å la disse bevokte dag og natt mot et kupforsøk fra en eventuell indre fiende. På den måte ble de da liggende fremme ved grensen som i en pinnsvinstilling med front både mot russerne og mot kuppemakere bak egne linjer. I sannhet en lite hyggelig situasjon.

I forbindelse hermed kan det nå være på tide at offentlighetens fulle lys blir kastet over bakgrunnen for den ordre om skjerpet vakthold innad som ble gitt. Okkupasjonen hindret at saken dengang ble oppklart, men nå kan det ikke være noen hensyn som taler mot å offentliggjøre hva som faktisk hendte. Det ble sagt dengang at bladet Tromsø skulle ha brakt en melding om det planlagte kupforsøk, som hadde sitt utspring i Alta. Hvis kommunistiske ordfører ble nevnt som hovedmannen. Imidlertid ble vedkommende nummer av bladet, etter hva det ble oppgitt, inndratt og

erstattet med en ny utgave hvor meldingen om kupforsøket var fjernet. Det bør nå kunne bringes på det rene om disse forlydender medfører riktighet og hva det var som lå bak den ordre om skjerpet vakthold innad avdelingene ved Kirkenes fikk

*

Det er grunn til å tro at det var Quislings besøk hos Hitler som beveget den siste til å sette en stopper for russernes krig mot Finland og fremtvang en fredsslutning som reddet Norge fra å bli trukket inn i kampene og dermed også Nord-Norge fra en russisk okkupasjon. Med de erfaringer en kort etter høstet om de fransk-britiske troppers kampverdi, er det idag helt klart at russerne i ly av avtalen med Tyskland kunne gjort som de ville i Nord-Norge. Var Russland på denne måte blitt tvunget over i et direkte forbund med Tyskland vet også alle at ingen makt på jorden kunne fravristet det byttet igjen.

Det er disse begivenheter en må ta i betraktning når en bedømmer situasjonen i forbindelse med den tyske okkupasjon og hvis en vil forstå hvorfor den norske overkommando gikk med på en slik kapitulasjonsavtale som den gjorde, og hvorfor de norske militære vaktavdelinger ved Pasvikelven i juni 1940 ble stillet under tysk overkommando via fylkesmannen i Finnmark.

Det er også disse første russiske følere i samarbeid med norske kommunister en må huske på når en vurderer de senere russiske forsøk på å skaffe seg fotfeste i Nord-Norge, som bl. a. Trygve Lie og oberst Balchen har avsløret i sine bøker og som president Roosevelt gjorde seg til talsmann for.

Det er også kunnskapen om disse forutgående begivenheter som gjør den norske Londonregjeringens oppførelse i forbindelse med den russiske innmarsj i Finnmark i krigens slutfase så ytterst graverende at den etter vår mening burde vært pådømt ved riksrett. Bare en lykkelig skjebne og russiske fordøysesbesværligheter i Øst-Europa og i Tyskland reddet dengang Finnmark for Norge.

Det er også grunn til å overveie om det fremdeles finnes folk i Finnmark som arbeider aktivt for å gjøre Nord-Norge til en sovjetrepublikk, i særdeleshet da i Alta.

Siegfried.

Castro går amok —

(Forts. fra s. 1.)

Den internasjonale hjemmefrontjustis har i disse dager nådd sine sublime høyder på det blodbestenkede Cuba. «I mine 30 år som advokat har jeg aldri sett maken til rettssal!» utbrøt dr. Carlos Pena Justiz, en av de seks forsvarsadvokatene i saken mot de 43 flyvere som ble dømt for krigsforbrytelser av de revolusjonære særdomstoler i Santiago de Cuba. Den rett som forleden frifant de 43 flyvere p.g.a. mangel på bevis ble umiddelbart etter domsavsigelsen oppløst av Fidel Castro personlig og erstattet med et nytt tribunal som man var sikker på ville etterkomme «folkets» og Fidel Castros krav om 43 dødsdommer i den selebre flyversaken. Forsvarsadvokatens protester og prosedyre på at loven ikke tillater revisjon av en sak av denne art var uten noen som helst slags virkning. Den nyutnevnte særdomstol ignorerte enhver bemerkning og innvendig basert på gjeldende lov og rett fra forsvarers side. Aktor i forestillingen bortledet oppmerksomheten ved å beskyldte en av forsvarsadvokatene, kaptein D'Acosta for å være en forsvarer av Batistas diktatur og forlangte at uniformen skulle rives av ham. Da D'Acosta gjorde et forsøk på å forsvare seg appellerte aktor til galleriet som naturligvis ikke fornektet seg, og advokaten ble fordrevet fra lokalet av rampen uten at den ærverdige rett gjorde noe som helst for å gjenopprette ro og orden etterpå.

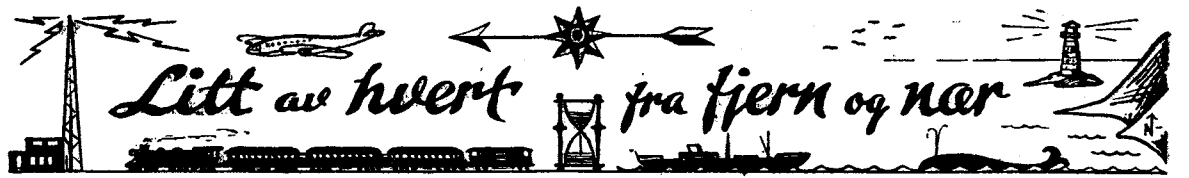
Advokatforbundet i Santiago de Cuba henstilte etter disse opptrinn til Castro som juridisk kollega å sørge for respekt for loven og garantier for den personlige prosessmessige utøvelse av profesjonen. Hertil svarer den nye diktator i Caribene at det «nå er iferd med å dannes en reaksjonær opposisjon mot hans regjering og at det uten tvil er en forbindelse mellom reaksjonen og «disse advokater» fra Santiago som har gått inn for den kontrarevolusjonære kampanje». Etter dette ble militæradvokaten D'Acosta arrestert på foranledning av Raul Castro, revolusjons-sjefens bror.

Bortsett fra det cubanske kommunistpartis fulle og uforbeholdne støtte til Castro begynner det ellers å tynnes i rekken av frigjøringsbeundrere. Det er tyde-

lig at man nå begynner å reagere ganske kraftig på Castros rettsforbrytelser både her og der rundt om i verden. Således forlanger den demokratiske representanten James Davis i Washington at Castro bør betraktes som uønsket person og som sådan nektes adgang til statene, samtidig som «La Prensa» i Lima har hatt en lederartikkel om «forbrytelser i frihetens navn». I denne heter det at man hele tiden har sympatisert med de revolusjonære fra Sierra Maestra og trodd på den romantiske ånd som besjelet Castro og hans menn, «men fordi vårt håp var så stort er skuffelsen og avskyen overfor de redselsfulle forbrytelser som i dag begås på Cuba desto større». Avisen spør om det fins noen lov i noe land i hele den siviliserte verden som tillater at man etpar dager etter en frifinnelsesdom innleder en ny prosess på grunn av at statsministerens luner ikke blir tilfredsstillt. «Og», fortsetter avisen, «hvilken hensikt har det så å lansere farsen med den revolusjonære justis når det allikevel er Fidel Castro som bestemmer hvem som skal leve og dø av Batistas tilhengere?»

Imens har nye revolusjonære allerede rustet seg til kamp i fjellene på Cuba. En ny hemmelig radiosender som kaller seg «det frie Cubas røst» og holder til i fjellene i Bacuranao varslet den 4. mars over 20-meterbåndet at radiosenderen er en del av en demokratisk bevegelse som er omdannet til en militær styrke av stor betydning. Hallo-mannen sa at bevegelsen har fått tilslutning av mange Batista-tro soldater og at den bortsett fra å styrte Castros regime og å stoppe henrettelsene, vil se det som sin oppgave å suspendere den nåværende cubanske uvennlighetspolitikk mot flere andre lands regjeringer, bl. a. den dominikanske.

Men Castros kommunistiske kampfeller smir mens jernet er varmt. Bortsett fra å komme med hatefulle trusler mot Paraguay, Haiti og den Dominikanske republikk har de nå rettet skytset mot et mer fjerntliggende mål. Oberst Bayo, øverstkommanderende i Castros frigjøringshær og veteran fra den spanske borgerkrig har foresatt seg å endre regimet i det fjerne Spania også! Bayo har fra Cuba offentliggjort et åpent brev til general

RETTSREFERATER m. m.

Dagbladet utmerker seg stadig med sin høye presse-moral så det er ikke rart dette spesielle organet føler seg kallet til dommer både over det ene og det annet. En kan iallfall ikke beskyldte bladet for å mangle erfaringer når det gjelder utilbør-ligheter. Selveste bladets redaktør er tatt i skole av protokollkomite og odelsting for sin eiendommelige ivaretagelse av hemmeligholdelses-prinsippet. Enda verre gikk det bladets referent under rettssaken mot en italiensk drapsmann. Han ble simpelt-hen bortvist av retten etter å ha satt seg ut over rettens bestemmelser om referatet fra saken. Som herren er så følger ham hans svende altså.

MOSLEY -

(Forts. fra s. 1.)

å bli gjenvalgt i sin valgkrets både i 1922 og 1923. Endelig gikk han over til Labour Party, hvor han snart kom til å høre til den ledende gruppe.

I MacDonalds annet kabinett ble han i 1929 utnevnt til minister. Mosley la i denne egenskap frem en omfangsrik plan til bekjempelse av arbeidsløsheten, og den kom til å bli et vendepunkt i hans politiske løpebane. Motstanden i regjeringen mot hans forslag fikk ham til å tre tilbake i mai 1930, og i tilslutning hertil også til å gå ut av Labour Party. Han grunnset sin egen politiske bevegelse, som han organiserte etter italiensk mønster og betegnet som «fascistisk». Siden gjaldt Mosley for begge de store politiske partier som den innenrikspolitiske «fiende nr. 1».

Høydepunktet av sin offentlige virksomhet nådde Mosley-bevegelsen (som i 1934 en kortere tid også ble understøttet av Lord Roth-ermeres aviser, noe som vakte stor oppsikt dengang) kort før krigsutbruddet i 1939. I masseøter av meget betydelig omfang, noe som er uvanlig i England, tok Mosley standpunkt mot forberedelsene til «en ideologisk

Franco hvor han truer med å utløse en revolusjon på spansk jord dersom ikke Franco innen den 14. april har trukket seg frivillig tilbake. Tiden får vise om det ligger noe mer enn tomme ord bak denne temmelig freidige trusel. S.

I den forbindelse kan det ha sin interesse å peke på at under etterkrigsoppgjøret så var det ingen — det være seg i retten eller i pressen — som følte seg kallet til å gripe inn overfor de ufysiske «referater» blant annet Dagbladet serverte. Men dengang gjaldt det landsmenn slept for en politisk domstol, mens det nå dreiet seg om en italiensk drapsmann. Også en sakfører i Skien akslet for noen tid siden sitt skinn mot en stedlig avis som hadde referert en rettssak utilbør-lig, og brukte hårde ord mot utglidningen. Han holdt imidlertid munn dengang usømmeligheten flommet over hele Norges land. Så en får si det er en pussig form for moralsk rystelse, som bare innfinner seg på beleilige tidspunkter.

SOVJET OG LIVSGÅTEN

Ellers er det å berette at dagspressen forteller om en russisk forsker som har «løst livets opprinnelse», som Dagbladet uttrykker seg. Men vi forstår hva bladet mener, og vil bare føye til at vi nær-

krig». Ved et slikt massemøte hørte i juni 1939 30 000 londonere Sir Oswald Mosley tale i Earls Court. Etter krigsutbruddet oppfordret han sine tilhengere til lojalt å gjøre sin nasjonale plikt men hvis de ikke ble innkalt til militærtjeneste, skulle de arbeide videre for en fredslutning. Gjennom noen måneder kunne han fortsatt arbeide etter disse retningslinjer og utgi sitt tidsskrift. Etter at Churchill var blitt premierminister, ble Mosley og 800 ledende medlemmer av hans bevegelse arrestert og holdt i fengsler og leire delvis helt til høsten 1944.

Etter krigens slutt gjenoptok Mosley sin politiske virksomhet, og utviklet nye politiske mål i sine bøker «Alternativet» og «Den europeiske revolusjon». Han går nå frem for alt inn for en europeisk samling med deltagelse av Storbritannia og for utviklingen av Afrika til et «Utyllingskontinent». Hans ny-stiftede «Union Movement» har hittil deltatt i stedlige valg og delvis påny oppnådd resultater. Union Movement har sitt kontor i London, utgir flere tidsskrifter og holder gatemøter — fortrinnsvis i arbeiderkvarterene.

Sündermanns bok «Alter Feind — was nun» kan bestilles i Folk og Lands Bok-tjeneste.

mest trodde det var når det gjaldt livets avslutning bolsjevikene var spesialister.

«NYNAZISME» I SVERIGE

Sverige har som bekjent egne raselover som tar sikte på å beskytte — ikke svenskene, men jødene. Og i henhold til disse lover, som er påtvunget landet av den mektige amerikanske Jewish Committee, og som kalles «Lex Åberg» etter den mann loven ble laget for å ramme, er nå redaktør Sven Lundehäll dømt fordi han hadde utgitt et lite hefte med en advarsel mot zionismens verdensomfattende virksomhet. For i Sverige som her, har en fått innbildt brave nordiske kvinner og menn at det er moralsk forkastelig, for ikke å si en grumme forbrytelse, å mene at det utvalgte folk tar sikte på verdensherredømmet, mens det er i full orden å beskyldte tyskere, russere eller hvem som helst andre for slike planer. Til intens skuffelse for det norske Dagbladet — som er påfallende og sykkelig interessert når det gjelder slike spørsmål — ble ikke den svenske «nynazist» puttet i fengsel. Han «slapp så billig unna som med en dom på 75 dagsbøter a 3 kroner». Bladets utsendte medarbeider har også andre problemer når det gjelder den demokratiske standhaftighet i broderlandet. Han forteller at de «nynazistiske» nysvenskene retter «sin propaganda mot elever i realskolen og gymnasene og mot studentene. I Gøteborg finnes det for eksempel en nysvensk ungdom i annen-hver klasse, blir det oppgitt. Man har også en liten klikk ved nesten alle realskoler og gymnas. I Sør-Sverige og i traktene rundt Stockholm og Uppsala er aktiviteten enda større». Ja, den ungdommen!

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo